

Ταξίδι χωρίς επιστροφή

Ποιός ήταν ο άφρων;

Ποιός ο σοφός;

Ποιός ο ζητιάνος;

Ποιός ο βασιλιάς;

Τι συμβαίνει πέντε
λεπτά μετά τον θάνατο;

Ταξίδι χωρίς επιστροφή

Σε μία εκκλησία στο Νότιο Τιρόλο (Βόρειος Ιταλία) πάνω σε έναν χαμηλό τοίχο βρίσκονται τέσσερεις νεκροκεφαλές. Πάνω απ' αυτές κρέμεται μία επιγραφή: **„Ποιός ήταν ο άφρων; Ποιός ο σοφός; Ποιός ο ζητιάνος; Ποιός ο βασιλιάς;”** Πράγματι τίποτα δεν φαίνεται πιά από τον πλούτο του βασιλιά. Η νεκροκεφαλή του ζητιάνου είναι ακριβώς δίπλα, αλλά τίποτα δεν φανερώνει την φτώχεια του, τα κουρέλια και το άδειο του στομάχι. Ίσως σκεφτόμαστε να κάνουμε μία δεύτερη επιγραφή, που να γράφει: **„Ο θάνατος τους κάνει όλους ίδιους!”** Ας δούμε παρακάτω αν ισχύει αυτό.

Ο τομέας της διαφήμισης αναφέρεται πάντα σε συγκεκριμένες κατηγορίες καταναλωτών, λειτουργεί δηλαδή με σύμφωνα με τις ανάγκες της συγκεκριμένης κατηγορίας. Αντίθετα ο θάνατος δεν αναφέρεται σε συγκεκριμένη κατηγορία ανθρώπων, γιατί κανείς δεν μπορεί να τον αποφύγει. Γιά αυτόν τον λόγο ασχολήθηκαν πολλοί με το θέμα: φιλόσοφοι, ποιητές, πολιτικοί, αθλητές, ηθοποιοί, αναλφάβητοι και νομπελίστες. Πιό πολύ απ' όλους ασχολήθηκαν οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, γιατί προς τιμή του Θανάτου κατασκεύασαν τα μεγαλύτερα μνημεία του κόσμου, τις Πυραμίδες της Γκίζας. Ο Γερμανός ποιητής Εμμανουήλ Γκκάϊμπελ συνόψισε όλες αυτές τις ανθρώπινες προσπάθειες σε μία πολύ επιτυχημένη πρόταση: **„Η ζωή είναι ένα αιώνιο αίνιγμα, ένα αιώνιο αίνιγμα παραμένει ο θάνατος”** Από τις πολλές εξηγήσεις που υπάρχουν γιά τον θάνατο, θα πάρουμε αυτήν που δίνει η Εξελικτική Θεωρία:

Ο θάνατος κάτω από το πρίσμα της Εξελικτικής Θεωρίας

Ο θάνατος είναι τόσο δυνατά συνδεδεμένος με την Εξελικτική Θεωρία, ώστε χωρίς αυτόν δεν θα υπήρχε ζωή πάνω στη γη. Αυτό τουλάχιστον μας δείχνουν οι τέσσερεις βασικές διδασκαλίες της Θεωρίας γύρω από τον θάνατο:

1. Ο θάνατος – μιά αναγκαία προϋπόθεση γιά την Εξέλιξη: ο Γερμανός φυσικός Κάρλ Φρίντριχ φον Βάϊτσεκερ τόνισε: **„Αν τα όντα δεν πέθαιναν, δεν θα υπήρχε εξέλιξη, άρα δεν θα**

υπήρχαν νέα όντα με αλλιώτικες ιδιότητες. Ο θάνατος των όντων είναι μιά προϋπόθεση για την Εξέλιξη.”

2. Ο θάνατος – μιά εφεύρεση της Εξέλιξης: ο καθηγητής Βίντμαρ Τάννερ από το Ρέγκενσμπουργκ θέτει ως βιολόγος ένα εύλογο ερώτημα για την ύπαρξη του θανάτου: „Πως και γιατί έρχεται ο θάνατος στον κόσμο μας, εφ’ όσον κανονικά δεν θα έπρεπε να υπάρχει;” και απαντά: „η γήρανση και η διάρκεια ζωής είναι φαινόμενα που αναπτύχθηκαν στην διάρκεια της Εξέλιξης. Η εφεύρεση του θανάτου επιτάχυνε σε μεγάλο βαθμό την Εξέλιξη.” Για τον καθηγητή ο θάνατος δίνει την ευκαιρία να δοκιμαστεί κάτι νέο στην Εξέλιξη.

3. Ο θάνατος – Δημιουργός της Ζωής: Η Θεωρία της Εξέλιξης δείχνει τον θάνατο ως τον Δημιουργό νέας ζωής. Αυτή η θέση διαφέρει τελείως από την θέση της Βιβλικής Διδασκαλίας. Ο μικροβιολόγος Ράϊνχαρντ Καπλάν θεωρεί ότι: “η γήρανση και ο θάνατος είναι μιά διαδικασία γεμάτη πόνο ιδιαίτερα για τους ανθρώπους, όμως είναι παράλληλα και το τίμημα για την δημιουργία μας μέσω της Εξέλιξης”.

4. Ο θάνατος – το απόλυτο τέλος της ζωής: σύμφωνα με την Θεωρία της Εξέλιξης η ζωή είναι μιά μορφή της μάζας που υπακούει στους κανόνες της Φυσικής και της Χημείας (Μάνφρεντ Αϊγκεν, Γερμανός Βιοχημικός και Χημικός, κάτοχος Νόμπελ).

Βλέπουμε ότι η Θεωρία της Εξέλιξης δεν μας δίνει κάποια ικανοποιητική απάντηση γύρω από το θέμα του θανάτου. Δεν αφήνει χώρο για την ύπαρξη της ζωής μετά τον θάνατο, αφού μειώνει τη ζωή σε υλιστικό φαινόμενο. Ο άνθρωπος μειώνεται σε βιολογική μηχανή, όπου το απόλυτο τέλος είναι ταυτισμένο με τον θάνατο του οργανισμού. Στον Μηχανισμό της Εξέλιξης ο θάνατος χρησιμεύει για την ανάδειξη νέας ζωής. Έτσι η αξία ενός ανθρώπου μετράται ως η προσωπική του συνδρομή στην Εξέλιξη.

Ποιός θα μας δώσει τη σωστή απάντηση;

Ποιός θα μπορούσε να απαντήσει στο ερώτημα που απασχολεί όλους μας, για την υπόσταση του θανάτου και για το τι έρχεται μετά; Αυτός που θα έδινε αυτή την απάντηση θα

έπρεπε να είναι ειδικός. Και θα ήταν ειδικός μόνο αν πληρούσε τις εξής τέσσερεις προϋποθέσεις:

- 1) Θα έπρεπε ο ίδιος να έχει πεθάνει! (χρησιμοποιούμε πληροφορίες από πρώτο χέρι)
- 2) Θα έπρεπε ο ίδιος να έχει γυρίσει πίσω στη ζωή! (πρέπει ο ίδιος να είναι σε θέση να εξηγήσει τι συμβαίνει στο κατώφλι της ζωής προς τον θάνατο και αντίστροφα μέσα από δικές του εμπειρίες)
- 3) Θα έπρεπε να έχει δύναμη μεγαλύτερη από αυτή του θανάτου! (θα πρέπει να κυριαρχεί πάνω από τον θάνατο)
- 4) Θα πρέπει να είναι απόλυτα αξιόπιστος! (Πρέπει να μπορούμε να πιστέψουμε όσα μας λέει).

Αν κοιτάξουμε στην ιστορία ποιός πληροί αυτές τις προϋποθέσεις, θα καταλήξουμε ότι υπάρχει μόνο **ένας και μοναδικός** και αυτός είναι ο Ιησούς Χριστός:

1) Αυτός σταυρώθηκε και πέθανε στην Ιερουσαλήμ. Οι εχθροί του ήθελαν να ξερουν αν πραγματικά πέθανε, γι' αυτό του κάρφωσαν την λόγχη στα πλευρά του. Χύθηκε νερό και αίμα (ευαγγέλιο κατά Ιωάννη 19,34) και έτσι ήταν σίγουροι ότι είχε πεθάνει!

2) Αυτός είχε προφητεύσει ότι την τρίτη μέρα επρόκειτο να αναστηθεί. Και αυτό έγινε, και οι γυναίκες είδαν πρώτες τον άδειο τάφο. Ο άγγελος τους είπε: **„Δεν είναι πιά εδώ, αναστήθηκε!“** (ευαγγέλιο κατά Λουκά 24,6).

3) Η Καινή Διαθήκη διηγείται τρεις ιστορίες, όπου νεκροί αναστήθηκαν διά της εξουσίας του Ιησού: ο Λάζαρος στην Βηθανία (κατά Ιωάννη ευαγγέλιο 11,41-45), ο νεαρός στην Ναϊν (ευαγγέλιο κατά Λουκά 7,11/17) και η κόρη του Ιαείρου (ευαγγέλιο κατά Μάρκο 5,35-43). Κανείς άλλος δεν έχει την εξουσία, να διατάζει τον θάνατο, παρά μόνο ο Ιησούς.

4) Ένας μόνο πέρασε απ' αυτόν τον κόσμο, που μπορούσε να πει: **„Εγώ είμαι η αλήθεια“** (ευαγγέλιο κατά Ιωάννη 14,6) και αυτός ήταν ο Ιησούς. Αυτός μόνο είχε την δύνα-

μη να το διακηρύξει ακόμα και μπροστά στους εχθρούς του, που έψαχναν να βρουν το παραμικρό ψεγάδι.

Τώρα βρήκαμε σε ποιόν μπορούμε να απευθυνθούμε και φτάσαμε στην πηγή της αλήθειας. Η πραγματική Αλήθεια είναι για μας η προϋπόθεση για ζωή. Ποιός θα ήθελε να βασίσει την ζωή του σε ένα λάθος; Αυτό που μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε είναι, ότι υπάρχει μόνο **Ένας** που έχει την ικανότητα να μας δώσει σαφείς πληροφορίες. Απ' αυτόν μαθαίνουμε, τι συμβαίνει άμεσα μετά τον θάνατο. Στο ευαγγέλιο κατά Λουκά 16,19-31 ο Ιησούς απαντά πάνω σ' αυτό το ερώτημα δίνοντας ένα παράδειγμα δύο ανθρώπων που μόλις πέθαναν. Ο πρώτος γνωρίζει τον Θεό, ο άλλος ζει χωρίς Αυτόν. Ο Λάζαρος συνοδεύεται από αγγέλους στην αγκαλιά του Αβραάμ και συνεχίζει να ζει σε έναν τόπο που ο Ιησούς ονομάζει Παράδεισο (ευαγγέλιο κατά Λουκά 23,43). Ο άλλος, ένας πλούσιος, βρίσκεται αμέσως μετά τον θάνατό του να συνεχίζει την ζωή του στην Κόλαση, και περιγράφει το ατελείωτο μαρτύριό του με τα λόγια: **„υποφέρω πόνους μέσα σ' αυτές τις φλόγες“** (ευαγγέλιο κατά Λουκά 16,24β). **Ο θάνατος δεν είναι λοιπόν ίδιος για όλους.** Ίσως μπορούμε να πούμε, ότι οι μεγάλες διαφορές μεταξύ των ανθρώπων που υπάρχουν σ' αυτόν τον κόσμο, δεν είναι τίποτα μπροστά σ' αυτές που υπάρχουν μετά τον θάνατο. Σε τι οφείλεται αυτό; Θα το δούμε πιο κάτω.

Ο τριπλός θάνατος

Η Βίβλος μας λέει ότι αυτός ο κόσμος και κάθε ζωή πάνω σ' αυτόν πηγάζει από την άμεση δημιουργία του Θεού. Ήταν μία τέλεια και ολοκληρωμένη δημιουργία, έτσι ώστε ο ίδιος ο Θεός απεφάνθη ότι η δημιουργία αυτή ήταν **„πολύ καλή“**. Η φύση του Θεού είναι αγάπη και έλεος. Ετσι δημιούργησε τα πάντα διά του Αρχιμάστορά του (Παροιμίες 8,30), του Ιησού Χριστού (ευαγγέλιο κατά Ιωάννη 1,10 και επιστολή προς Κολοσσαείς 1,16). Ακόμα και στην Δημιουργία του έμεινε πιστός στις αρχές της φύσης του, πραότητα, έλεος και αγάπη. Αυτό είναι κάτι τελείως διαφορετικό από τα χαρακτηριστικά της Εξέλιξης, που είναι πόνος και δάκρυα, βαρβαρότητα και θάνατος. Οποιος θεωρεί τον Θεό ως αιτία της Εξέλιξης, τον θεωρεί δηλαδή υπεύθυνο αυτού του είδους της δημιουργίας, έχει παρανοήσει εντελώς την Φύση του Θεού. Και για αυτόν

τον λόγο η ιδέα μίας Εξέλιξης που κατευθύνεται από τον Θεό (Θεϊστική Εξέλιξη) είναι εντελώς άτοπη.

Ομως, από που πηγάζει ο θάνατος, αφού ούτε παράγοντας της Εξέλιξης είναι, ούτε ανάλογος με τη Φύση του Θεού; Ο θάνατος είναι γενικό φαινόμενο. Όλοι οι άνθρωποι πεθαίνουν: από μικρά παιδιά μέχρι υπερήλικες, ηθικόφρονες, κλέφτες και απατεώνες, πιστοί και άπιστοι. Για ένα τόσο γενικό φαινόμενο θα πρέπει να υπάρχει μιά εξίσου γενική εξήγηση.

Η Βίβλος δείχνει τον θάνατο ως απόρροια της αμαρτίας του ανθρώπου. Ο Θεός είχε προειδοποιήσει τον άνθρωπο (Γένεση 2,17), ο άνθρωπος όμως καταχράστηκε την ελευθερία που του είχε χαρίσει ο Θεός και έφτασε έτσι στο Προπατορικό Αμάρτημα. Από εδώ και στο εξής ο άνθρωπος ήταν κάτω από τον νόμο της αμαρτίας: **„ο καρπός της αμαρτίας είναι ο θάνατος“** (επιστολή προ Ρωμαίους 6,23). Ο άνθρωπος εισήλθε στην **γραμμή του θανάτου** (βλ. μαύρη γραμμή στο γράφημα). Από τον Αδάμ, που είναι υπεύθυνος, για την είσοδο του θανάτου στην Δημιουργία (πρώτη επιστολή προς Κορινθίους 15,22α), ολόκληρη η ανθρωπότητα βαδίζει πάνω σ' αυτήν την φοβερή γραμμή: **„από έναν και μοναδικό άνθρωπο, τον Αδάμ, εισήλθε η αμαρτία στον κόσμο και ο θάνατος ως συνέπεια αυτής. Επειδή λοιπόν όλοι οι άνθρωποι αμάρτησαν, είναι καταδικασμένοι όλοι να πεθάνουν“** (επιστολή προ Ρωμαίους 5,12). Πριν το προπατορικό αμάρτημα ο θάνατος ήταν άγνωστος.

Όταν η Βίβλος μιλάει για θάνατο, δεν μιλάει για το τέλος της ύπαρξης. Ο βιβλικός ορισμός για τον θάνατο είναι „χωρισμένος από...“ Επειδή το προπατορικό αμάρτημα σηματοδοτεί έναν τριπλό θάνατο (βλ. γράφημα), έτσι υπάρχει ένας τριπλός χωρισμός:

1. Ο πνευματικός θάνατος: την στιγμή του προπατορικού αμαρτήματος ο άνθρωπος „πέθανε πνευματικά“, δηλ. χωρίστηκε από την κοινωνία που είχε με τον Θεό. Σε αυτή την κατάσταση ζουν σήμερα όλοι οι άνθρωποι, που δεν πιστεύουν στον Δημιουργό τους. Κατευθύνουν την ζωή τους εγωκεντρικά και αφήνονται να παρασυρθούν στα πάθη και στους πειρασμούς της αμαρτίας. Ζουν με έναν τρόπο σαν μην υπήρχε Θεός. Δεν έχουν καμμία προσωπική σχέση με τον Ιησού Χριστό και απορρίπτουν το μήνυμα της Αγίας Γραφής. Στα μάτια του Θεού αυτοί οι

άνθρωποι είναι πνευματικά νεκροί, άσχετα αν είναι σωματικά υγιείς.

2. Ο σωματικός θάνατος: Στην επόμενη φάση έρχεται ο σωματικός θάνατος **„... μέχρι να γίνεις πάλι χώμα, από το οποίο προέρχεται“** (Γένεση 3,19). Εξαιτίας του προπατορικού αμαρτήματος όλη η ανθρωπότητα είναι καταδικασμένη σε παροδικότητα.

3. Ο αιώνιος θάνατος: ο τελευταίος σταθμός της γραμμής του θανάτου είναι ο αιώνιος θάνατος. Εκεί δεν θα σταματήσει η παρξη του ανθρώπου (ευαγγέλιο κατά Λουκά 16,19-31), αλλά είναι η κατάσταση του ολοκληρωτικού χωρισμού από τον Θεό. Ο θυμός του Θεού πλανάται πάνω από τον άνθρωπο, γιατί **„εξαιτίας της αμαρτίας ενός ανθρώπου του Αδάμ, όλοι οι άνθρωποι οδηγούνται στην καταστροφή και τον θάνατο“** (επιστολή προς Ρωμαίους 5,18). Ο Ιησούς περιγράφει αυτό το μέρος σαν Κόλαση. Είναι ένας τόπος της πύο φρικτής ύπαρξης. Η φωτιά εκεί είναι **„άβεστος“** (ευαγγέλιο κατά Μάρκο 9,43 κ 45) και „αιώνια“ (ευαγγέλιο κατά Ματθαίο 25,41), εκεί υπάρχει **„κλάμα και φόβος“** (ευαγγέλιο κατά Λουκά 13,28), είναι ένα ανατριχιαστικό μέρος όπου **„το σκουλήκι δεν πεθαίνει και η φωτιά δεν σβήνει“** (ευαγγέλιο κατά Μάρκο 9,48) και ο τόπος της **„αιώνιας καταστροφής“** (δεύτερη επιστολή προς Θεσσαλονικείς 1,9).

Πως βλέπει ο Θεός τους ανθρώπους που οδηγούν την ζωή τους στην καταστροφή; Ο Θεός έχει απέραντο έλεος και αγάπη για τους ανθρώπους γιαυτό και άφησε να σταυρωθεί ο μοναδικός Του Γιός. Με αυτόν τον τρόπο μας χάρισε μιά μοναδική σωτηρία. Η λέξη του Ιησού **„Τετέλεσθαι“** σηματοδοτεί την ολοκλήρωση της γραμμής της ζωής. Είναι η δηλωμένη επιθυμία του Θεού (π.χ. πρώτη επιστολή προς Τιμόθεο 2,4) να μας σώσει από την αιώνια κόλαση, η αλλιώς να μας κατεβάσει από το τραίνο του θανάτου. Μας καλεί να περάσουμε από την στενή πύλη, που οδηγεί στον ουρανό (ευαγγέλιο κατά Ματθαίο 7,13α κ 14). Σύμφωνα με την μαρτυρία της Αγίας Γραφής ο Ιησούς είναι η μοναδική πύλη και ο **μόνος δρόμος** προς την σωτηρία.

Η αλλαγή από το ένα τραίνο στο άλλο γίνεται μέσω της στροφής μας προς τον Ιησού. Ομολογούμε μπροστά Του την αμαρτωλή μας ζωή και τις αμαρτίες μας. Του ζητού-

με άφεση, συγχώρεση και συγγνώμη που ζούσαμε χωρίς Αυτόν. Και τέλος τον δεχόμαστε ως τον Σωτήρα μας. Με αυτή η αλλαγή στη ζωή μας φαινόμαστε απέναντι στον Θεό ως ένα νέο πλάσμα. Το δώρο της συγχώρεσης μπορεί να το λάβει κάθε άνθρωπος προσωπικά, αν το θέλει πραγματικά. Αυτό που εμείς λαμβάνουμε ως Χάρη του Θεού, είχε για τον Θεό άπειρο κόστος, το κόστος της θυσίας του Υιού Του. Οποιος δέχεται αυτή την θεική προσφορά, μπαίνει στην γραμμή της ζωής, που φέρνει την αιώνια ζωή (ευαγγέλιο κατά Ιωάννη 5,24). Αυτή η ευκαιρία υπάρχει για τον άνθρωπο μόνο στην επίγεια ζωή του.

Ο δρόμος της ζωής

Στο τέλος μιάς διάλεξης ήρθε ένας νεαρός σε μένα. Τον ρώτησα: „Που βρίσκεσαι;” Μου απάντησε: „Βρίσκομαι στον σταθμό!” Είχε καταλάβει κάτι: πρέπει να κατέβει από το τραίνο του θανάτου το γρηγορότερο δυνατό! Η ερώτησή του ήταν: „Πως θα ανέβω τώρα στο τραίνο της ζωής;” Με άφησε να του δείξω τον δρόμο και τώρα κατευθύνεται χαρούμενος στον προορισμό του.

Ο Θεός δεν αγαπά την αμαρτία, αλλά αγαπά τον αμαρτωλό. Αν ανέβουμε σήμερα στο τραίνο της ζωής, τότε έχουμε βγάλει το εισιτήριο για τον ουρανό, για τον οποίο η πρώτη επιστολή προς Κορινθίους αναφέρει: **„Κανένα μάτι δεν έχει δει και κανένα αυτί δεν έχει ακούσει και σε κανένος ανθρώπου καρδιά δεν ήρθε, ό,τι έχει ετοιμάσει ο Θεός για αυτούς που τον αγαπούν.”** Διαλέγεις την ζωή η τον θάνατο, τον ουρανό η την κόλαση; Οποια κι αν είναι η απόφαση που θα πάρουμε, ο Θεός μας έχει αφήσει ελεύθερους να αποφασίσουμε: **“Σας έδωσα αιώνια ζωή και αιώνιο θάνατο, ευλογία και κατάρα, για να διαλέξεις την ζωή”** (Δευτερονόμιο 30,19). Εδώ φαίνεται ακόμα μία φορά καθαρά, ότι το θέλημα του Θεού είναι η επιλογή της ζωής. Από το γράφημα μπορούμε να βγάλουμε ένα συμπέρασμα:

- „Αν έχεις γεννηθεί μία φορά (η φυσική γέννηση), τότε πεθαίνεις δύο φορές (κατ’ αρχήν ο φυσικός και κατόπιν ο αιώνιος θάνατος)
- Αν όμως έχεις γεννηθεί δύο φορές (η φυσική γέννηση και η αναγέννηση μέσω του Ιησού Χριστού), τότε πεθαίνεις μόνο μία φορά (ο φυσικός θάνατος).

Η πίστη στον Υιό του Θεού μας ελευθερώνει από Κρίση και μας χαρίζει βεβαιότητα για την αιώνια ζωή: **“Οποιος ακούει τα λόγια μου και πιστεύει σ’ αυτόν που με έστειλε, αυτός έχει την αιώνια ζωή και δεν θα κριθεί, αλλά έχει περάσει από τον (πνευματικό) θάνατο στην αιώνια ζωή”** (ευαγγέλιο κατά Ιωάννη 5,24).

Αν σκεφτούμε την σοβαρότητα αυτής της απόφασης, τότε καταλαβαίνουμε επίσης πόσο τραγικά αποτελέσματα για τους υποστηρικτές της έχει η Θεωρία της Εξέλιξης και η διδασκαλία της για τον θάνατο. Αποκρύπτει τον κίνδυνο του αιώνιου θανάτου αφήνοντας τους ανθρώπους να χάσουν την ευκαιρία της σωτηρίας. Ο Ιησούς όμως ήρθε για να μας σώσει από την άβυσσο και την κόλαση. Πάρε την απόφαση

να στραφείς στην προσευχή σου προς τον Θεό. Μ' αυτόν τον τρόπο εγκαταλείπεις σήμερα κιόλας το τραίνο του θανάτου και ανεβαίνεις στο τραίνο της ζωής. Αυτή την βαθειά αλλαγή της ζωής σου μπορείς να την ξεκινήσεις με αυτή την προσευχή:

„Κύριε Ιησού Χριστέ, κατάλαβα ότι βρίσκομαι στην λάθος πλευρά. Ο τρόπος που ζω δεν είναι αυτός που λες στον λόγο σου. Κατάλαβα ότι βρίσκομαι στο λάθος τραίνο. Τώρα που το κατάλαβα, τρόμαξα και ζητώ τη βοήθειά σου. Συγχώρεσε όλα μου τα λάθη και τις αμαρτίες. Λυπάμαι πολύ για όλα αυτά. Σου ζητώ να αλλάξεις τη ζωή μου. Θέλω να μάθω πιά πολλά από τον λόγο σου και να ζω σύμφωνα μ' αυτόν. Με την δική σου βοήθεια θέλω να ανέβω τώρα στο τραίνο της ζωής και να μείνω γιά πάντα κοντά σου. Τώρα σε δέχομαι στη ζωή μου. Ας είσαι εσύ από δω και μπρος ο Κύριός μου και δώσε μου την θέληση και την δύναμη να σε ακολουθώ. Σε ευχαριστώ μέσα από τα βάθη της καρδιάς μου, που με απάλλαξες από τις αμαρτίες μου και μπορώ από δω και στο εξής να λέγομαι παιδί του Θεού. Αμήν.“

Δρ. Μηχ. Βέρνερ Γκιττ
Καθηγητής και πρώην γενικός διευθυντής του Ομοσπονδιακού Ιδρύματος Τεχνικής Φυσικής στο Μπράουνσβαϊγκ

Τίτλος της πρωτότυπης έκδοσης: Reise ohne Rückkehr
Ιστοσελίδα του συγγραφέα: www.wernergitt.de
Μετάφραση από τα γερμανικά στα ελληνικά:
Νικόλαος Λυμπερόπουλος
Γραφικά τίτλου: Elise Christian

Publisher: Bruderhand-Medien
Am Hofe 2, D-29342 Wienhausen, Germany
info@bruderhand.de | www.bruderhand.de

Nr. 1522: Griechisch/Greek, 1st edition 2013

